

Sygn. akt VIII C 3647/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) S.A. w Ł.

przeciwko A. N.

o zapłatę

zasądza od pozwanego A. N. na rzecz powoda (...) S.A. w Ł. kwotę 1.043,77 zł. (jeden tysiąc czterdzieści trzy złote siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 31 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 227 zł. (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 3647/15

UZASADNIENIE

W dniu 31 lipca 2015 roku powód (...) S.A. z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu A. N. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.043,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia potwierdzoną polisą nr (...). Umowa ubezpieczenia została zawarta na okres od 19 marca 2013 r. do 18 marca 2014 r. Termin zapłaty oznaczono na 18 września 2013 r. Pomimo zaciągniętego zobowiązania pozwany nie zapłacił składek z tytułu powyższej umowy. Na dochodzoną pozwem kwotę 1.043,77 zł. składa się również 182,77 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-5)

W dniu 11 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 5 v.)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, podnosząc zarzut nieistnienia roszczenia powoda objętego pozwem, nieudowodnienia roszczenia przez powoda oraz z ostrożności procesowej zarzut przedawnienia roszczenia. Wniósł jednocześnie o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczność nieistnienia wierzytelności powoda.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 6)

Postanowieniem z dnia 30 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 9)

W pozwie złożonym na urzędowym formularzu powód podtrzymał żądanie pozwu wraz z uzasadnieniem jak w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(pozw k. 13-14v)

Na rozprawie w dniach 11 sierpnia 2016 roku i 12 stycznia 2017 roku pełnomocnik powoda oraz pełnomocnik pozwanego ani pozwany, prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy, nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 32; protokół rozprawy k. 36)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 marca 2013 r. A. N. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w Ł. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na okres od 19 marca 2013 r. do 18 marca 2014 r. Umowa została potwierdzona polisą nr (...). Pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda kwoty 1.722 zł, płatnej w 2 ratach, w kwocie po 861 zł, płatne odpowiednio do 29 marca 2013 r. i 18 września 2013 r.

(polisa nr (...) k. 16-16v)

Pismem z dnia 1 września 2014 r. (...) S.A. działający na rzecz (...) S.A. z siedzibą w Ł. wezwał A. N. do zapłaty kwoty 967,72 zł. tytułem nieopłaconej raty składki z umowy ubezpieczenia potwierdzonej polisą nr (...).

(wezwanie k. 17)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy Księgi pierwszej – części ogólnej Kodeksu cywilnego oraz przepisy Księgi trzeciej dotyczące umowy ubezpieczenia, oraz postanowienia umowy ubezpieczenia zawartej przez strony.

Zgodnie z treścią przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Ubezpieczyciel zobowiązany jest potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia (art. 809 § 1 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym w ocenie Sądu jest, że powód (...) S.A. z siedzibą w Ł. wykazał, iż zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na okres 12 miesięcy, a mianowicie od 19 marca 2013 r. do 18 marca 2014 r. Na powyższą okoliczność strona powodowa przedstawiła polisę nr (...) potwierdzającą fakt jej zawarcia oraz wezwanie do zapłaty. Z treści umowy ubezpieczenia

potwierdzonej polisą wynika, że A. N. jest zobowiązany wobec (...) S.A. z siedzibą w Ł., jako ubezpieczający do zapłaty dwóch rat składki po 861 zł płatnych odpowiednio do 29 marca 2013 r. i 18 września 2013 r. Powód domagał się od pozwanego zapłaty drugiej, nieuiszczonej raty składki, której termin płatności wyznaczono na dzień 18 września 2013 roku. W ten sposób powód udowodnił swoje roszczenie nie tylko co do zasady, ale i wysokości.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, co do przedawnienia roszczenia, należy wskazać, iż jest on całkowicie chybiony. Powód domagał się bowiem zapłaty nieuiszczonej raty składki ubezpieczeniowej, wymagalnej od dnia 19 września 2013 roku. Pozew został wniesiony w dniu 31 lipca 2015 roku, skutecznie przerywając bieg terminu przedawnienia. W niniejszej sprawie, zastosowanie znajdują przepisy ogólne kodeksu cywilnego, czyli art. 118 kc przewidujący trzyletni okres przedawnienia. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W ocenie Sądu roszczenie objęte pozewem, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez pierwotnego wierzyciela, ulega przedawnieniu z upływem 3 lat. A zatem, oczywistym jest, iż bieg terminu przedawnienia został przerwany w dniu 31 lipca 2015 roku.

Pozwany w sprzeciwie podniósł także zarzuty nieistnienia roszczenia powoda, objętego pozewem a także zarzut nieudowodnienia roszczenia. Jednak A. N. nie udowodnił w żaden sposób swoich twierdzeń, nie stawiał się również na rozprawie. Należy zauważyć, iż pozwany w treści sprzeciwu złożył wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z przesłuchanie stron na okoliczność ustalenia nieistnienia wierzytelności powoda, który to wniosek został uwzględniony przez Sąd na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2016 roku, a który z winy pozwanego nie mógł zostać przeprowadzony. Pozwany został bowiem wezwany na kolejny termin rozprawy w dniu 12 stycznia 2017 roku do osobistego stawiennictwa w celu przesłuchania, pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania stron. Pozwany został prawidłowo wezwany, mimo to jednak nie stawiał się na rozprawę w wyznaczonym terminie, czym dał asumpt do pominięcia dowodu z przesłuchania stron. Zgodnie z art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści odpowiedzi na pozew, pozwany powinien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych, a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Tym samym za podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach ustawowych należało przyjąć art. 481 § 1 kc. Zgodnie z umową zawartą przez strony pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda dwóch rat składki po 861 zł, płatnych odpowiednio do 29 marca 2013 r. i 18 września 2013 r. Pozwany nie uiszczył drugiej ze wskazanych rat. Powód dokonał kapitalizacji odsetek ustawowych za okres od 19 września 2013 r. do 30 lipca 2015 r. Dlatego też Sąd zasądził od A. N. na rzecz powoda odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty zgodnie z żądaniem pozwu, czyli od dnia 31 lipca 2015 r. do dnia zapłaty.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona powodowa wygrała proces w całości a zatem należy się jej od pozwanego zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości 227 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu – 30 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 180 zł – § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490 j.t.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.